

www.merhabahaber.com

f facebook.com/akademiksayfalar

CİLT: 16 • SAYI: 34
16 KASIM 2016 ÇARŞAMBA

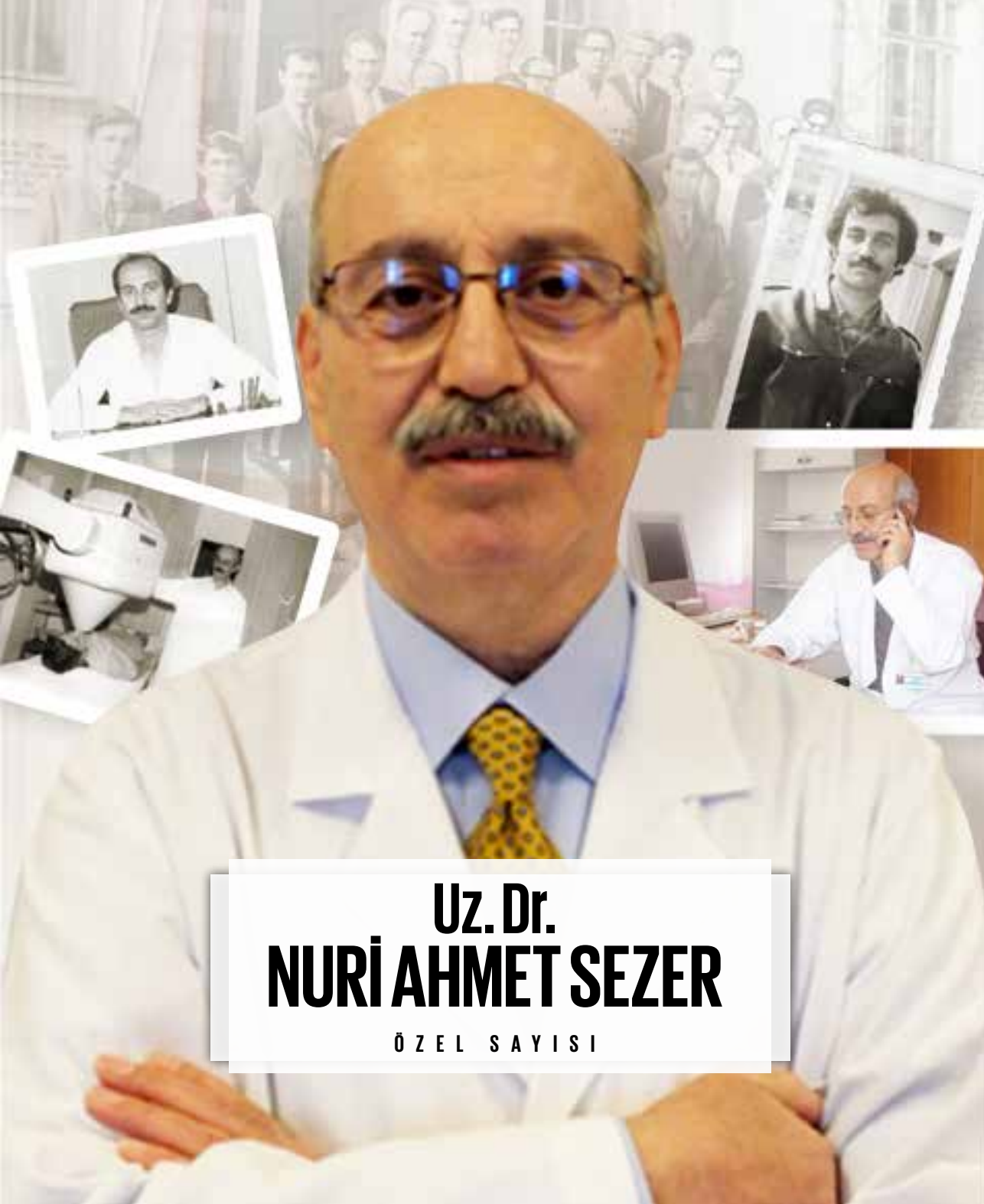
Merhaba

gazetesinin her Çarşamba
okurlarına armağanıdır.

KADEMİK

Sayfalar

Hazırlayanlar: **M. Ali UZ - Serdar CEYLAN**
maliz@merhabagazetesi.com.tr • srceylan@hotmail.com

Uz. Dr.
NURİ AHMET SEZER

Ö Z E L S A Y I S I

Dr. NURİ AHMET SEZER ÖZEL SAYISI ÜZERİNE

Nuri Ahmet Bey'i 1980'li yılların sonlarına doğru tanıdım. Bazı arkadaşlar onu Aydınlar Ocağı Yönetim Kurulu'na almamı tavsiye etmişlerdi. O dönemden sonra uzun yıllar onunla **Aydınlar Ocağı**⁽¹⁾ Yönetim Kurulu'nda birlikte çalıştık.

Nuri Ahmet Bey, çok okuyan, düşünen, memleket meselelerine kafa yoran ve sorgulayan bir insandı. Onun en çok takdir ettiğim yönlerinden birisi de çocuklarını Türk kültürü ile yetiştirmeye çalışması idi. Geçen süre içerisinde dostluğumuz pekişti. O, benim hafızamda ve hayatımda her zaman aranan bir arkadaş, hakiki ve vefalı bir dost olarak yer etti.

Eşimin vefatından sonra benimle daha çok ilgilenmeye başladı. Sık sık telefonla arar, halimi hatırlar sorar ve sağlığımla yakından ilgilenirdi. Yeri geldiğinde meslektaşlarından benim için randevu alır, ara-

(1) Murat Güçlü, "Konya Aydınlar Ocağı" Konya Ansiklopedisi, C. 6, s. 11, 12.

basıyla beni muayeneye götürdü.

Aydınlar Ocağı'nın başkanlığını bıraktıktan sonra bir dost gurubu oluşturmuştum. Prof. Dr. Saim Sakaoglu, Prof. Dr. Yusuf Küçükdağ, Prof. Dr. Caner Arabacı, Dr. Hüseyin Öksüz, Hasan Yaşar, Ali Naltekin, Bekir Şahin ve Av. Serdar Ceylan'ın da bulunduğu grup içerisinde bu değerli dostumuz da yer alıyordu. Sonradan bu guruba arkadaşlar tarihi bir isim vererek **Bezm-i Muhabbet** dediler. O, oturma sırası kendisine geldiğinde bize Konya'nın kadim ikramlarından genellikle arabaşı, üzerine de tatlı ikram ederdi. Eşi bulunmaz ve misafirperver bir dostumuzdu.

Ani gelişen hastalığına rağmen doktor olarak neticesini çok iyi bildiği ölümcül hastalığını büyük bir tevekkül ve metanetle karşıladı. Son ana kadar moralini hiç bozmadığı gibi yüzündeki o güzel ifade de hiç kaybolmadı.

Onu 3 Eylül 2016 cumartesi günü hastanede ziyaret ettikten 15 dakika sonra hayatını kaybetti. Ziyaretimiz sırasında şuuru kapalı idi. Derin nefes alıyordu. Yüz ifadesi son derece canlı ve huzurlu idi. İnsana hiç vefat edecek hissi vermiyordu.

Hayatımda vefatları beni derinden etkileyen iki dosttan birisi **Dr. Mustafa Akın** (1948-2000)⁽²⁾ diğ-

(2) Konya İl Sağlık Müdürlüğü görevi (1989-1991) de yapan Dr. Mustafa Akın için bkz: Bayram Ali Embel, "Doktorlarımız: Orhaniyeli Hemşehrimiz Dahiliye Uzmanı Mustafa Akın", Akören Dergisi, Sayı 41, Ocak-Şubat 2009, s. 30, 31; Serdar Ceylan, "Selçuklu'dan Günümüze Konya Sağlık Teşkilatı", Akademik Sayfalar, 11 Mart 2015, C. 15, S. 6, s. 82, 83.

Dr. Mustafa Güçlü, Dr. Nuri Ahmet Sezer ve Av. Mehmet Ali Uz.

ri ise Dr. Nuri Ahmet Bey'di. Mustafa Akın da uzun süre Aydınlar Ocağı'nda birlikte çalıştığım arkadaşlarıydı. Her ikisi için de çok gözyaşı döktüm. Yaş ilerledikçe dost kayıpları insanı daha çok etkiliyor. İnsan kendisini yalnız hissetmeye başlıyor. Bu arada Yeşilay gurubumuzdan da pek çok arkadaşı kaybettim. Rahmetli Necip Fazıl da son yıllarında **"Yetim-i akran olduk"** diye hayıflanırdı. Bunu yaşamayan bilmez.

Değerli dostumuz için yakın ve dostları tarafından hazırlanan bir özel sayı yayımını uygun bulduk.

Okuyucularımızı Dr. Nuri Ahmet Bey ve yakınlarının yazıları ile baş başa bırakırken başta Mustafa Akın ve Nuri Ahmet Sezer Bey olmak üzere kaybettiğim bütün dostlarımı rahmet, minnet ve hasretle anıyor, kabirlerinin cennet bahçelerinden bir bahçe olmasını niyaz ediyorum.

BİR DOSTTAN DA ÖTE BİR KARDEŞ: DR. NURİ AHMET SEZER

Beklemediğim telefonları hep korku ile karşılarım. ‘Bugünlerde beni aramayacaktı, acaba?’ sorusu hep ürkütür beni. Hele hele hasta bir tanıdığınızın bir yakınından gelen telefonlar da böyledir: Acaba?

Daha öğrencilik yıllarında Konya kültür hayatına ayak basan kardeşim Av. Serdar Ceylan’dan her an bir haber alabilirim. Özellikle *Merhaba*’nın haftalık *Akademik Sayfalar*’ı yayında olduğu dönemlerde her an arayabilir. Bazen de e-posta yoluyla bilgi lütfeder. Erdemli’de çalıştığımı biliyordu. Telefonun ekranında adını görünce, ‘Herhalde dedim, *Akademik Sayfalar*’ın yeni öneminde hazırlanacak bazı özel sayılar için görüşeceğiz.’ Belki de bazı konularda bir yazı verip veremeyeceğimi dile getirecek diye düşündüm. Ama telefonların *aloları* âdeta konuşmanın özeti gibidir. Ses tonu her zaman

gerçek bir ip ucu verebilir. Bu sefer de öyle oldu. Bu konuşmanın başında ya bir kişi adı geçer veya bir ‘**Başımız sağ olsun...**’ ifadesi... Bu sefer de öyle oldu. Bu ikisi birbirini takip ediverdi. Sevgili doktorumuz Nuri Ahmet Sezer Bey’in adından sonra baş sağlığı ifadesini doğrusu hiç beklemiyordum. Uzun zamandır Konya’nın dışında olduğum için hastalığından da bilgim yoktu. Serdar kardeşim haberi verince içimden bir şeylerin kopup gidiverdiğini hissediverdim. Allah rahmet eylesin, mekânı cennet olsun.

Zamanla dost olacağınız bazı kişilerle ne zaman, nerede ve nasıl tanıştığınızı hatırlamakta zorlanırsınız. Merhumla ne zaman tanıştığımız da böyle bir bilinmezle örülü. Konya’ya yerleştikten sonra önce Av. Mehmet Ali Uz Bey ile tanışmıştım. Alaeddin Caddesi’ne açılan bir sokağın sol kolundaki bir apartma-

Av. Serdar Ceylan’ın evinde Bezm-i Muhabbet, Prof. Dr. Saim Sakaoğlu, Av. Serhat Tolga Sezer, Dr. Nuri Ahmet Sezer, Prof. Dr. Ali Boran, Hasan Yaşar, Av. Mehmet Ali Uz ve hattat Hüseyin Öksüz. 27 Aralık 2014.

nın dördüncü katı hem Konya Aydınlar Ocağı'nın hem de Yeşilay Derneği'nin yönetim yerleri idi. Orada konferanslar verdim, anma günleri düzenledim, hatta bazı cumartesi topluca etli ekmekler yedim/k. Galiba Nuri Ahmet Bey'le böyle bir cumartesi toplantısında tanışmıştık. Çünkü o da **Aydınlar Ocağı**'nın üyesi idi.

Aylar geçtikçe dostluğumuz ilerledi. Onu **Numune Hastanesi**'nin biraz altça sayılabilecek bir mekânında ziyaret edip sohbet ortamı yakaladık. Derken Zafer Meydanı'ndaki muayenehanesinde de epey buluşmamız oldu. Özellikle belli saatlerde iş yoğunluğu azaldığı için daha rahat sohbet edebiliyorduk.

Derken ortak dostlarımızla kültür akşamları düzenleme kararı aldık. Kimler miydi bu kararı alanlar? Av. Mehmet Ali Uz, Yrd. Doç. Dr. Hasan Özönder, Mühendis Ali Naltekkin, Uz. Dr. Nuri Ahmet Sezer, Prof. Dr. Yusuf Küçükdağ ve ben. Bu ekibimiz zamanla bir fire vererek genişledi. Yrd. Doç. Dr. (şimdi Prof. Dr.) Caner Arabacı, Bölge Yazma Eserler Kütüphanesi Müdürü Bekir Şahin, Koyunoğlu Müzesi ve Kütüphanesi Müdürü Hasan Yaşar, Hattat Yrd. Doç. Dr. Hüseyin Öksüz ve son olarak da Av. Serdar Ceylan. Aramazdan ayrılan ise Prof. Küçükdağ idi. Toplantımızın tek amacı vardı: Kültürümüz ve özellikle Konya kültürü.

Üç haftada veya ayda bir olan bu toplantılarda akşam yemeği yenilir, arkasından da konulara geçilirdi. Bu konular o gün belirlenir ve üzerinde görüşler ortaya atılırdı. Oturma süresi mevsimine göre değişebiliyordu.

Merhum kardeşim bu toplantıları hiç sektirmezdi. Ev sahipliği yaptığı oturmalarda bizleri hem doyurur hem de rahat ettirirdi. Zaman zaman sohbet konuları arasında kafasına takılan bir şey olursa, uygun

bir zamanda, âdeta söz isteyen bir öğrenci gibi söz alır ve konuşmaya başlardı:

“Ağabeyler, bu konuda benim bir sorum olacak...”

Bizim evde ikram edilen bazı yemeklerin nasıl yapıldığını merak ettiği de olurdu. Bizim hanım da yemeğin malzemesinden başlayarak anlatmaya çalışırdı. Eşim, bu yemeklerden birinin **paşamel başamel soslu tavuk** olduğunu hatırlayınca ben de buraya alıverdim. İnanıyorum ki evinde, uygun bir zamanda o yemek için yengemizle birlikte mutfağa bile girmiş olabilir.

Bizim toplantıların bir de tarihi canlandırma aşaması vardı. Yüz yıl kadar önce Konya'mız aydınları arasında gerçekleştirilen ve **Bezm-i Muhabbet** adı verilen toplantıları biz bir süre Meram Belediyesi'nin destekleri ile evlerimizin dışına taşımıştık. Ancak 12 Şubat 2012 Pazar günü Dr. Sezer'in evindeki toplantıya katılan Muhammet Bayam çekim yapmış ve bunu de Konya TV'de yayımlamıştı. Önceleri Meram Belediyesi'nin İstasyon'daki bir kültür biriminde iki toplantı gerçekleştirilmiş (22 Nisan ve 13 Mayıs 2012),

Dr. Nuri Ahmet Sezer, oğlu Serhat Tolga Sezer ve torunu Âlâ İnci Sezer ile bahçesinde.

sonraki iki toplantımız ise oturma arkadaşımız Ali Naltekin Bey'in Yaka'daki düğün salonunun üst katında devam etmiştir (12 ve 27 Haziran 2012). Bu toplantılar ertesi dönemde Meram son duraktaki bir lokantanın özel bölümünde gerçekleştirilmişti. Bizler bu toplantıların adına bir ek yaparak **Meram'da Bezm-i Muhabbet** deyivermiştik. Bu oturmaları genelde Mehmet Ali Uz Bey ile ben yönetiyorduk. Daha önce yaptığımız planlara göre hangi arkadaşımıza hangi konu üzerinde konuşmasının uygun olacağını söylüyorduk. Bu konuşmalar ayrıca arkadaşlarımız tarafından yöneltilen sorularla daha da zenginleşiyordu. Bu toplantılarımızın da kayıtları alınıyor, Konya TV'de sürekli tekrar ediliyordu.

Benim 1991 yılından beri hazırlayıp 25 yıl süreyle dost ve meslektaşlarıma gönderdiğim **yıllık mektubumun 2010 yılına ait olanında** doktorumuzla ilgili olan çok özel bir paragrafı aynen alıyorum:

Bu arada, Sayın Nuri Ahmet Sezer'in Kozagaç'taki genç yazlığında 06 Temmuzda önce kayısı ziyafetine kon-

duk, arkasından da saç böreklerine...

O günü, daha doğrusu o günün öğle sonrasını dün gibi hatırlıyorum. Arabalarımıza binmiş, çocuklar gibi şen olarak âdeta bir kır gezisine götürülüyorduk. Küçük binanın özel yerindeki saç böreklerini nasıl götürdüğümüzü bir Allah bilir, bir de bizler. O gün merhum Sezer güzel bir ev sahipliği yapmıştı.

Bir tek torunum var, o da erkek: **Güven Üstün**. "2006 doğumlu olan torunumu bu yıl sünnet ettirmeye karar verdik. O günlerde Kocaeli'nde okuyordu da biz karne tatilinde Konya'da sünnet ettirmek istemiştik. Geldiler. Başkent Hastanesi'ndeki bir çocuk cerrahisi uzmanını önermişlerdi. Elbette gidip konuşacaktık da bizim isteğimiz tatil bitmeden işimizin bitmesiydi. Ahmet Bey de devletten emekli olmuş, bir süreden beri orada çalışıyordu. Ziyaretine gittim. Arkadaşı uzman Dr. Sait Karagül Bey'i yanımıza alarak Öğr. Gör. Dr. İsak Akıllıoğlu Bey'i ziyaret ettik. Beni tanıdığını söylediği ve bize güzel bir zaman sıralaması verdi. 28 Ocakta ön tetkikler yapıldı, 29 Ocakta ise işlem tamamlandı. Ahmet Bey bu aşamalarda bizi hiç yalnız bırakmadı. Hatta işlemin bitmesinden sonra Sait Bey'le gelerek torunumla da hem ilgilendiler, hem de şakalaştılar. Ben de bir süre sonra her üç doktorumuza teşekkür etmek için tekrar Başkent'e uğramıştım.

Hafızam karmakarışık... Bu olaydan sonra bir daha karşılaştık ama nerede karşılaştık? Hatırlamıyorum. Mutlaka bir toplantıda, bir konferansta... Galiba Koyunoğlu Müzesi Salonu'ndaki bir konferansta... Keşke bu oturmalara sudan sebeplerle ara vermeseydik...

1951 Karapınar doğumlu arkadaşımızı 04 Eylül 2016'da Konya'mızda kaybetmiştik. Ama o aslına dönüp Karapınar'ın tertemiz kara toprağına veriliverdi. Ruhu şad olsun.

DÜNÜRÜM DR. NURİ AHMET BEY

Dr. Hüseyin
ÖKSÜZ

Ahmet Beyi ilk defa 80'li yıllarda Aydınlar Ocağı toplantısında tanıdım. Sonraki yıllarda zaman zaman Zafer Meydanına bakan muayanesine uğrar, hal hatır sorardım. Hafızamda güzel izler bırakan bir arkadaşım. İnsan güzel duygular hissetmediği bir yere bir kimseye karşı ziyaret hissi duymaz.

Ahmet Bey kardeşimiz mülayim, ağırbaşlı, mesleğini seven, dostlarıyla güzel hatıraları olan, mükrim, nüktedan, mütebessim, çok okuyup araştıran, kültürlü, inançları sağlam, vatanını seven, hemşehrilerinin işlerini halletmeye uğraşan, geçim ehli, dedikodu, gıybet asla yapmayan, insanları daima iyi taraflarıyla anan kâmil bir insandı. Kendisini yaşadığım müddetçe özleyeceğim.

2006 yılında akraba olduk. Kızım Leyla'ya, oğlu Serhat için talip

oldu. Düğünümüzü yaptık. Başta muhterem eşi Nezihe hanım ve kendisini daha yakından tanıdım. Aramızda en küçük bir kırgınlık bile olmamıştır. Mevla kendilerinden razî olsun. Torunum İnci (4 yaşında) iki ailenin neş'e kaynağıdır.

Yıllardır devam edegelen **Bezmi Muhabbet** toplantılarımızın müdavimlerindendi. Sıra onun hanesine geldiğinde sürpriz sofralarla karşılaşır, leziz taamları zevkle yerirdi.

Hatıp yolundaki bahçesiyle uğraşmayı çok severdi. Orada güzel meyvelerden, sebzelerden ikramlar edilir, mangalda yapılan köfteler, kuşbaşılar, daha neler neler ikramlar yapılırdı.

Ne çare ki her faninin bir sebeple bu Dünya'yı terk edeceği gibi o da geride güzel işler bırakarak baka'ya yürüdü. Allah Rahmet eyesin.

Dr. Nuri Ahmet Sezer ve dünürü Hüseyin Öksüz.

Dr. Nuri Ahmet Sezer, gelini Leyla Öksüz Sezer, oğlu Serhat Tolga Sezer ve dünürü Hüseyin Öksüz.

Prof. Dr.
Caner ARABACI

DR. NURİ AHMET SEZER'İN ARDINDAN

Dostlar, vefat haberini verdiklerinde Konya dışındaydım. Son görevi yapmak nasip olmadı. Kısmet değilmiş. Telafisi, tekrarı olmayan bir kardeşlik görevi idi. Kaçırдыңız mı gidiyor işte.

Doktor, bir ömür insanımıza hizmet verdi. Hastalarından, şifa yolunda laboratuvarından yardım görenlerden yeteri kadar dualar, Fatihalar almıştır sanıyorum. Zira gittikten sonra, ardından "iyi" anılmak, her babayığidin harcı değil. O ışıldayan başı, güler yüzü ile hep hayırla yâd edilecek yiğitlerden. Allah rahmeti ile yargılasın. Ardında güzel evlatlar bıraktı. Onlara, sabr-ı

cemilini eksik etmesin.

Doktoru, bizim toplumumuzda farklı kılan yönü, tıp alanındaki çalışmaları değildi. Müteşebbisti. Ama neticede o tarafta, yani alanında normal görülebilecek işini yapıyordu. Onu farklı hale getiren yön, tarih ve kültürümüze olan ilgisi, hatta normalin üstündeki merakı idi. Değişik yayınları okur, temin eder, ilgilenirdi. Tarih alanında Ön-Türklerle (Prototürkler) ilgili ilk eseri ondan alıp okumuştum.

Sezer, Karapınar'dan çıkıp, İzmir'de tıp okuyan bir genç olarak, üniversite ortamının havası ile köklerinden koparak savrulup gitme-

Ali Naltekin'in evinde Bezm-i Muhabbet, soldan sağa, oturanlar: Dr. Hasan Özönder, Av. Mehmet Ali Uz, Prof. Dr. Saim Sakaoğlu. Ayaktakiler: Av. Serdar Ceylan, Prof. Dr. Caner Arabacı, Ali Naltekin, Dr. Nuri Ahmet Sezer, Hasan Yaşar ve Dr. Hüseyin Öksüz.

mişti. Para, güç, statü de ondaki kültürel kodlarla bağı zayıflatmaya yetmemişti. Değerlerden, kültürel temelden yozlaşma acı bir durumdu. Dıştaki canlılık, renk, cila; içteki çürümeyi örtmeye yetmezdi. O, yozlaşmaya direnmiş, sabit kadem olarak çeldirici rüzgârlara kapılıp savrulmamıştı. Doktorun evinde içtiğimiz her arabaşı (ara aşı) çorbası, onun köklerle bağının sanki maddi ispatı gibi idi.

Nuri Ahmet Bey'in kendisinde olmasa da annesi vefat ettiğinde Karapınar'a giderek cenazede bulunmak nasip olmuştu. Karapınar'a adını veren pınarın bakiyesini gördük. Kayaları, suyun çıktığı yerleri, akıntı uzantıları kuruduğu halde, zemin olarak varlığını sürdüren pınar gözüne bakışı farklı idi. Çocukluğunu geçirdiği, suyunu içtiği bir hayat kaynağı olan **"kara"** yani **"güçlü, büyük" pınar**, artık yalnızca ismen yaşıyordu. Şehre adını vermiş, kendisi, bir şekilde kurummasına sebep olunarak yok edilmişti.

Doktorun, annesinin bir ömür yaşadığı, iç avlulu Anadolu evine bakışı da bir değişik idi. Çamaşır ipi gerili yeri gösterdi. O çamaşır ipine bir sütre gibi bez gerilerek iç tarafında aile fertleri yıkanırlandı. Rahmetli annesi, vefat ettiğinde mezarına gömülmesi için bir küçük bohça bırakmıştı. O bohçada, gösterdiği yere gerilen çamaşır ipi, yani bez gererek gerisinde yıkandığı ip de vardı. Kesdiği saç telleri de.. Ulu bir kadın olan Şaziye Teyze, bu tavrı ile aslında Yaratıcısına hesap verirken şahitlerini de yanında götürmeyi murat ediyordu. Böylelikle, sadece namusuna hanel getirmediğini değil, mahremiyete dikkat ettiğini, mahremiyet hassasiyetini koruduğunu da belgeliyordu. Ama bu tavrı, evladı tarafından bile vefat ettikten sonra öğrenilebilmişti. Doktor, bu durumu değişik bir duygu içinde anlatmıştı.

Sırrın sırrı gibi..

Anadolu analarının ruh iklimini keşfetmek zordu. O iklimi; bütün maharetini, mahremiyetini faş etmede sergileyen bir tip algılayabilir miydi? Vatana yönelecek bir düşman işgalini, şairin mahremiyeti çiğneme gibi görmesi ile Şaziye Teyze'nin tutumu aynı anlayışın sonucu idi. "Değmesin göğsüne namahrem eli" derken kastedilen, bir dış gücün ülkeye tasallutu idi. Ama düşman gücün vatana saldırısı, namusu koruma hassasiyeti üzerinden anlatılıyordu. Vatana, "ana-vatan" diyen bir milletin, algı dünyasından başka ne beklenebilirdi?

Aslı ile irtibatını kesmemiş olan Hacı Hafızlardan Veli ile Şaziye oğlu Nuri Ahmet'tin hassasiyetini, atalarıyla ünsiyeti ruh ikliminde korumasını bu açıdan normal karşılamak gerekti. Anormal olan, kültürel kökleri ile irtibatını kesenlerin tavrı idi.

Bir tıp adamı değil, aynı zamanda kültür adamı, sıcak dostlukların güler yüzlü kaynaştırıcısı olarak, cemiyet adamı olarak Doktor Nuri Ahmet Bey'i rahmetle anıyoruz. O umarız, "Uçmağa" vardı. Mekânı daim cennet olsun.

Hasan YAŞAR

NURİ AHMET SEZER AĞABEY'İN ARDINDAN

Kendisini Mehmet Ali Uz Hocamın “**Bezm-i Muhabbet**” toplantılarında tanıma şerefine nail oldum. Birkaç defa evine misafir olduk, kendileri de evimizi teşrif ettiler. Daima sıcakkanlı sevecen güler yüzlü bir abimizdi.

Mehmet Ali Uz Bey'in uzun zamandan beri birlikte olduğu sadık arkadaşlarından biriydi. Mehmet Ali Uz Hocam da bir kadirşinaslık göstererek ona Konya ansiklopedisinde birçok madde yazdırmış ve madde olarak da kendisini yazmıştı.

Toplantılarda kendine has üslubuyla itirazlar eder, açıklamalarda bulunurdu. Özellikle **Türk diliyle ilgili hassas tavrı** dikkat çekiciydi. Yabancı kelimelerin kullanılmaması konusunda azami gayret gösterir, kullananları da anında uyarırdı. Bu tavır kendisinin iyi bir Türk milliyetçisi olduğunun alameti olarak alınabilirdi. Zaman zaman kendisiyle karşılıklı münakaşaya varmayacak müzakerelerimiz olurdu. Bu

müzakerelerin ne kadar faydalı ve önemli olduğunu müşahede etmişizdir. Bu müzakerelerin artarak devam edilmesi gerektiğini 15 Temmuz olayları bir kez daha ortaya koydu. Eğer bu memlekette bir şeyler yapılırsa bu ancak birbirine yakın görüşte olan insanların aşırılık ve taassuplarını bırakarak asgari müştereklerde birleşerek hareket etmesine bağlıdır.

O aynı zamanda bir **kitap kurdu** idi. Koyunoğlu Kütüphanesi'ne her geldiğinde mutlaka kütüphaneye yeni gelen kitapları inceler ve ilgisine çekenleri “müdürüm alabilir miyim” diye izin alarak çantasına alırdı. Aldığı kitapları ayrıntılarıyla okur ve anlatırdı.

Nuri Ahmet Bey, bir yıl kadar önce Ferah İş Merkezi'ndeki **Nükleer Tıp Merkezi**'ni tahliye edeceğini ve bürosunda bulunan yıllardır topladığı tarihi hüviyetteki eserleri müzeye bağışlayabileceğini ve gelip benim bakmamı istedi. Ben de hiç vakit kaybetmeden ziyaretine gittim. Yüzden fazla eseri bir arada görünce doğrusu şaşırdım. İçinde neler yoktu ki; onlarca eski radyo, kasetçalar, heybe, kilim, saban, vs. Eserleri bir heyetin gelip listesini yaparak teslim alabileceğimizi söyledim. (Tevafuken öğle vaktiydi o günlerde Konya'da bir sempozyuma gelen **Felsefe profesörü Kenan Gürsoy**'la sohbet etme imkânı bulduk ve ifade ettik. Nuri Ahmet Bey'in çevresinin ne kadar üst düzey insanı barındırdığını da müşahede etme imkânım oldu.) Bir müddet sonra

Kalbiniz için ne kadar değerlidir?

NÜKLEER TİP MERKEZİ
TİBBİ TAHLİLLER LABORATUVARI

Yeni teknolojilerle
TIP DÜNYASI'nın hizmetindedir.

Merhaba
Akademik Sayfalar

eserleri arkadaşlarımız listeleyerek getirdiler ve vefatından önce adına bir köşe düzenleyerek sergiye koyduk. Bu bağış bana rahmetli Mehmet Eminoglu'nu hatırlattı kendileri de vefatından kısa bir süre önce kitaplarını bağışlamıştı ve **“ben kızımı gelin ediyorum”** diyerek hüznünü ifade etmişti. Her ikisine de Allah'tan rahmet diliyorum. Ruhları şad olsun.

Müzeye bağışlamış olduğu eserlerin listesini aşağıda sunuyorum.

2 adet kerek (deve çanı), 1 adet clack fotoğraf makinesi, 1 adet çağrı cihazı, 1 adet fener, 1 adet porselen tabak, 1 adet palan kaskısı, 1 adet gemici feneri, 1 adet tabaka, 1 adet eğrisanı (hamur kesme aleti), 1 adet gora (anahtar), 1 adet gaz ocağı anahtarı, 1 adet sındı (makas), 1 adet kirman, 1 adet aşure tası, 1 adet maşrapa, 1 adet el leğeni kapağı, 1 adet kırkılık, 1 adet şavlı, 1 adet bakkal terazisi, gram ve ağırlıklar, 1 adet halı kırkiti, 2 adet çan, 1 adet hesap makinası, 1 adet kirpikli sahan, 2 adet pilav sahanı, 1 adet el leğeni, 1 adet şinik, 1 adet tava, 1 adet sülahi, 3 adet telefon, 2 parça sıra yastığı dolaması, 2 adet cingil, 1 adet ağızlık, 1 adet el terazisi, Çift atlı araba falakası, 1 adet sıra yastığı, Koyun kuyusu, meşin kovası, 2 adet yün tarağı, 1 adet el leğeni, 2 adet sepet, adet küçük tokaç, 1 adet teye, 2 adet kolon dokuma eli, 1 adet tas, 1 adet tencere, birer adet, büyük ve küçük herke, 1 adet yoğurt sahanı, 1 adet büyük kazan, 1 adet büyük leğen, 1 parça dolama, 1 adet kalbur, yol boyunduruğu, çift (tarla) boyunduruğu, yufka pişirgeci, toprak eli, oklava, birer adet baston ve değnek, 1 adet yaba, gelif (kerpiç kalıbı), 1 çift keçe terlik, 2 adet kuyu makarası, 1 adet testi, 1 adet ibrik, 1 adet el kantarı, 1 adet yağ kızartma tavası, 3 adet tepsi, 1 adet kevgir, 1

adet kulplu tava, 1 adet ayran leğeni, 1 adet hamam tası, 1 adet ayaklı tas, 2 adet halı yastık yüzü, 1 adet pulluk bıçağı, 1 adet kömürlü ütü, 1 adet sessiz gaz ocağı, 1 adet doma (makara), 1 adet bakır kova, 1 adet yelkenlinin yelken direği, 2 adet terazî, 3 adet gaz lambası, Grundig Radyo (Transtörlü), El Radyosu (Transtörlü), Mediator ? Radyo (Lambalı), El Yapımı Radyo, Adet Philips, 1 Adet Delta Marka Transtörlü Çanta Radyo, 1 Adet Transtörlü El Radyosu (Delta), 1 Adet Philips Lambalı Radyo, 1 Adet Philips Lambalı Radyo, Sıncı Marka Lambalı Radyo, 1 Adet İbrik, 1 Adet Leğen, 1 Adet Güğüm, 2 Adet Philips Radyo, 1 Adet Standart El Radyosu, 1 Adet Pilav Tabacağı, 1 Adet Kırkılık, 1 Adet Kulplu Tava, 1 Adet Kirpikli Sahan, 1 Adet Sessiz Gaz Ocağı, 1 Adet Hereni (Küçük Kazan), 1 Adet Lambalı Radyo, 1 Adet Yolluk.

Av. Serhat
Tolga SEZER

BABAM Dr. NURİ AHMET SEZER

Yaşarken olsa insanın babası hakkında yazması daha kolay belki... Bu yazıyı yazmamak için kendi içimde çok direndim. Zira her düşündüğüm satır ayrı bir anıya gitti o da başkasına. En sonunda fark ettim ki, bu yazı benim babama rahmet ve mağfired duamdı. Çünkü onun bana bıraktığı mirası anlatıyordum ve bu benim babama şahitliğimdi.

Babamın Karapınar'da başlayan öyküsü yine istediği gibi Karapınar'da son buldu. Bu başlangıç ile son arasını ise, babam biz çocuklarına an be an anlattı. Her olaydan, şahıstan bazen bir eşyadan bile babamın bize anlatacağı bir anısı ya da bildiği başkalarının yaşanmışlıkları vardı. Onları bize yarı komik yarı hüzünlü hikaye eder ve sonunda almamız gereken dersi bize söylerdi. Belki de en çok özlediğim bu. Babamın bu küçük hikayeleri.

Babam farklı düşünürdü. Ama benim bunun farkına varmamı sağlayan meteoroloji lisesinden bir arkadaşıydı. O anlatmıştı, babamın

farklı bakış açısını. Babama sordüğümde o da sebeplerini anlatmıştı. Aslında buna babamı hayat mecbur bırakmıştı. Kendini bildi bileli çalışmıştı. Çocukken yayla da kuzunun peşinde, tarlada ekin biçerken, bahçede yetiştirdiklerini sokakta satar-ken, inşaatta veya Karapınar da erezyonda amelelik yaparken ya da ayakkabı boyarken, gençliğinde üniversitede, artık doktor olduğunda hastane de ve muaynehanesin de hep çalıştı. Ama babamın bundan hiç şikayet ettiğini duymadım. Aksine dedim ya babamın hikayeleri vardı. Bunların hepsi babamın o hikayelerinin temel taşıydı. Var olma mücadelesinin dayanaklarıydı. Hayata niye farklı baktığının özeti idi. Çünkü babam hayata farklı bakmıyordu o yokluk içinde var olamayacağını biliyordu. O yokluğu kendi fikir ve düşünce dünyasının hazinesi yapmıştı.

Kendince merakları vardı. Bir de büyük aşkları. Halk müziği, kitaplar ve ağaçları. Çocukken kafamda en fazla yer etmiş anılardan birisiydi, çocuk aklımla babamı mutlu etmek için radyo da ya da televizyonda çıkan ve babamın sevdiğini bildiğim türkülerini koşarak babama haber vermek. Bedia Akartürk, Nida Tüfekçi ve benim adını bilmediğim ama babamın şimdi ki gençlik gibi yıldız muamelesi yaptığı sanatçıların okuduğu türküler. Dedem rahmetli olduktan sonra o türküler babamın göz yaşlarını da seyretmekti benim için. Çünkü rahmetli dedem de çok severmiş türkülerini. Küçük radyosundan hergün dinlermiş. Yani o türküler dedemden babama

Dr. Nuri Ahmet Sezer ve eşi Nezihe Haranioglu Sezer.

mirastı. Babam için ise mirastan çok bir ruhtu.

Kitapları ise muhakkak ayrı bir bahis. Babamın gülerak elinde kitapla geldiği akşamlar. Ben yüzünden anlardım mutluluğu. Bir çocuğun yeni oyuncuğu olduğunda ki tarif edilmez o mutluluktan yüzündeki gülümsemesinin sebebi. Annemin “kitaplar artık eve sığmıyor” mihvalindeki ufak çaplı sızlanması giderildikten sonra, sabırsızlıkla her zaman ki koltuğuna oturarak aldığı kitapları incelemesi, önemli gördüğü yerler varsa bizi çağırıp okuması ya da okutması. Lise bitip, Ankara’ya okumaya gidene kadar ki ömrümün çoğu akşamı böyle hatıralarla dolu. O kitaplar benim hazinelerim olmuştu. Kitaplara giden o yolu da babam açmıştı bana. Sevdirdiği o kitaplar şimdi benim parçam olmuştu.

Babamı anlatırken ağaçlarından ve bahçeden bahsetmemek olmaz. Doktor Seyit Ortapışirici amcanın tabiriyle kötü bahçeden. Seyit Amca karşı bahçe komşumuz ama hepsinden ötesi kadim dostuydu babamın. İkisinin oynanmamış Anadolu tohumu peşindeki maceraları, ağaçlara yaptıkları aşılardan ve bunun sonuçları üzerine yaptıkları sohbetler. Ağaçlar, tohumlar ve bahçe ikisinin ortak tutkusuydu. Hatta biz iki ailenin çocukları toplandığımızda “gerçek çocukları bu bahçeler herhalde” diye çevirdiği mavralar bu tutkunun belki de en su götürmez kanıtlarıydı. Bahçe de misafir ağırlamak babamın bir başka tutkusuydu. Gelenleri bahçede gezdirmek, meyvelerden tattırmak ve onların tepkilerini görmek onun için paha biçilmezdi. Bahçesi için gelen övgüler ve güzel sözlere içten içe sevinmesi ve gururlanması belki herkes anlamasa bile bizler tarafından iyi biliniyordu. Bu bazen biz çocuklarımızın dalga mevzusu olur, sonra hep beraber gülerdik. Şimdi bu bahçeye girmek çok zor artık. Bir köşeden birşey isteyeceği sesini duyacağım hissi artık o bahçeyi

Dr. Seyit Ortapışirici, Âlâ İnci Sezer ve Dr. Nuri Ahmet Sezer

mutluluktan çok hüznü döndürüyor.

Bir de babamın bizlere bıraktığı insan hazineleri vardı. Kimi hayatta olmasa da hepsi zihnimde canlı. Babam sıkı bir cemiyet insanıydı. Gidilecek birçok toplantı, sohbet vardı. Çocukluğumun ilk yılları bunlara gitmemek için direnmekle geçti. Ama bir şekilde ikna ederdi babam. Yaşıtlarım cuma, cumartesi akşamlarını televizyon seyredip, oyun oynamakla geçirirken, bense büyük büyük amcaların arasında anlamadığım konuları dinlemekle geçiriyordum. Nereden bilebilecektim ki o amcaların ileri de benim için büyük hazineler olabileceğini. Aklıma takılan tüm soruları sorardım. Yeri gelince gençlik yıllarımda beni ruhen rahatlatırlar, hatta bazen kendi gençliklerinden ufak tefek sırlar vererek beni güldürürlerdi. Hepsi babamın dostlarıydı ama benimde büyük hazinelerimdi.

Çok şey bıraktı bizlere. Kitaplar, hatıralar, insanlar. Tabii bir de ağaçlarının olduğu bahçe. Hepsi babama şahitlik yapacak o mahşer gününde, ben de. Babamın ruhu şad olsun, mekanı cennet olsun...

Av. Serdar
CEYLAN

DR. NURİ AHMET SEZER (10.05.1951-03.09.2016)

Karapınar'da doğdu. Babası **Hacı Hafızlılar'dan Veli** (1887-1971) ile Minteha Hanım (1887-1971)'in oğlu **Veli Sezer** (1918-1989)'dir. Annesi yine aynı aileden **Şaziye Sezer** (1928-2015)'dir. Rabia, Ali Rıza ve Kemal isimli üç kardeşi vardır.

İlköğretimini, 1966 yılında Karapınar Yavuz Selim İlkokulu ve Karapınar Orta Okulunda tamamladı. **Ankara Meteoroloji Meslek Okulu'ndan** 1969 yılında mezun oldu. Bir süre Devlet Meteoroloji İşleri Genel Müdürlüğü'nde çalıştı. Bu arada dışarıdan lise bitirme imtihanlarına girerek Konya Lisesi'nden 1971 yılında mezun oldu. **Ege Üniversitesi Ege Tıp Fakültesi'nden** ise 01.07.1977 tarihinde mezun oldu. Bir süre Balıkesir'in Kepsut kazasında sağlık ocağı hekimliği yaptıktan sonra, Ege Tıp Fakültesi'nde nükleer tıp ihtisasına başladı. İhtisasını 16.07.1981 tarihinde bitirerek,

2.11.1982 tarihinde askerliğe gidinceye kadar başasistan olarak görev yaptı. Askerliğini Ankara Etmesgut'taki temel eğitimden sonra GATA'da tamamladı.

Konya Numune Hastanesi'nde 2002-2010 tarihleri arasında görev yaptı. Konya'da ilk nükleer tıp hizmeti veren kliniğini 14.03.1984 tarihinde açtı ve 2015 yılına kadar burada görevine devam etti. 8 ay kadar da Konya Başkent Hastanesi'nde görev yaptı.

Ermenek eşrafından Şahnisa ile Vahit kızı **Nezihe Haranoğlu** ile evlendi. Serhat Tolga (1980), Çağrı Kağan (1981) ve Veli Alperen (1990) adlarında üç oğlu oldu. Oğlu Av. Serhat Tolga Sezer, İsmet Hanım ile Hattat Hüseyin Öksüz'ün kızı Leyla Öksüz ile evlenmiş, Âlâ İnci (2012) isimli kızları olmuştur. Makine Mühendisi olan oğlu Çağrı Kağan, Münevver Hanım ile Ahmet Ferit Özgül'ün kızı Kevser Hanım ile evlen-

Hacı Hafızlılar'dan Veli Sezer (1918-1989).

Öğrencilik yıllarında Nuri Ahmet Sezer.

miş, Elif (2013) isimli bir kızları olmuştur. Diğer oğlu Veli Alperen ise Elektrik Elektronik Mühendisidir.

Mesleği ile ilgili faaliyetler yanında sosyal faaliyetlerde de bulundu. 1987 kurulmasına öncülük ettiği Karapınarlılar Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği'nin 1994 yılına kadar başkanlığını yaptı. İki dönem Konya Aydınlar Ocağı'nın yönetiminde bulundu. Türkiye Nükleer Tıp Derneği'nin, Konya Aydınlar Ocağı'nın, Karapınarlılar Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği'nin, Konya Diyabet Cemiyeti'nin, Konya Yeşilay Cemiyeti'nin ve Konya Veremle Savaş Derneği'nin üyesiydi.

Çeşitli dergi ve gazetelerde yazılar yazdı. Konya Ansiklopedisi'ne maddeler yazmıştır. "Bir Konya Çınarı Halil İbrahim Sayar" isimli kitabı Mehmet Ali Uz ile yayıma hazırladı.

Neşredilen Ansiklopedi Maddelerinden Bazıları:

"Karapınar, IV. Sosyal Durum", Konya Ansiklopedisi, Eylül 2013, C. 5, s. 94.

"Karapınar'ın Yetiştirdiği Değerler, Ahmet (Uzunlu) Hafızoğlu", Konya Ansiklopedisi, Eylül 2013, C. 5, s. 95.

"Karapınar'ın Yetiştirdiği Değerler, Hacı Hafız Ali Efendi (Hafızza-

Dr. Nuri Ahmet Sezer, eşi Nezihe Sezer ve oğulları Serhat Tolga, Çağrı Kağan, Veli Alperen.

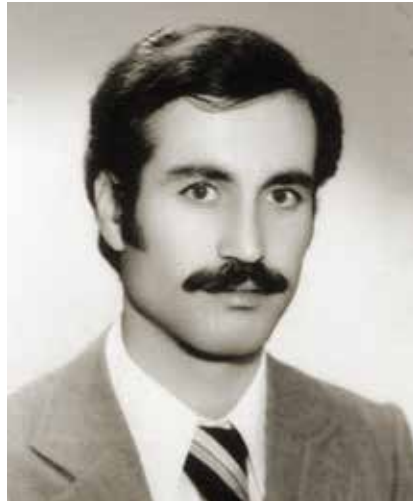
de)", Konya Ansiklopedisi, Eylül 2013, C. 5, s. 95.

"Karapınar'ın Yetiştirdiği Değerler, Hacı Mustafa Efendi (Köklüsoy)", Konya Ansiklopedisi, Eylül 2013, C. 5, s. 96.

"Karapınar'ın Yetiştirdiği Değerler, Mehmet Hilmi Efendi (Molla Efendizade)", Konya Ansiklopedisi, Eylül 2013, C. 5, s. 97.

Dr. Nuri Ahmet Sezer.

Dr. Nuri Ahmet Sezer.

Prof. Dr. Hasan Hüseyin Telli, Dr. Ali Şevik ve
Dr. Nuri Ahmet Sezer.

Dr. Nuri Ahmet Sezer.

“Karapınar’ın Yetiştirdiği Değerler, Türkoğlu, Mehmet”, Konya Ansiklopedisi, Eylül 2013, C. 5, s. 97.

“Karapınar’ın Yetiştirdiği Değerler, Uzunlu, Mahmut Sunullah”, Konya Ansiklopedisi, Eylül 2013, C. 5, s. 97.

“Yüksel, Ali Galip”, Konya Ansiklopedisi, C. 9, s. 170.

Neşredilen Makalelerinden Bazıları:

“Konya’dan Portreler: Dr. Ali Galip Yüksel (1912-1992)”, Akademik Sayfalar, 12 Şubat 2014, S. 2, s. 25-27.

“Konya Kültürünün Şeyhi Mehmet Ali Uz”, Akademik Sayfalar, Bir Konya Çınarı Av. Mehmet Ali Uz 80. Yaş Armağanı Özel Sayısı V, 4 Kasım 2015, C. 15, S. 31, s. 486.

Nükleer Tıp Merkezi’nin kültür faaliyeti olarak neşrettiği kitaplar:

- Mehmet Ali Uz, Şiirimizde Meşhur Beyit ve Mısralar
- M Lütfi İkiz, Türk Tarihi İçinde Ermeniler Rumlar Yahudiler
- Yüksel Subaşı, Akıllı Türkler Vardı
- Konya Tarihi Eserler Haritası
- Bir Babanın Oğluna Nasihatı (mektup)ç
- Ebru Kataloğu

3 Eylül 2016 cumartesi günü saat 20.00 sularında tedavi görmekte olduğu Konya Başkent Hastanesi’nde vefat etti. 4 Eylül 2016 Pazar günü Sultan Selim Camii’nde kılınan öğle namazını müteakip Konya Karapınar’da Çetmi Mezarlığı’na defnedildi. Allah rahmet eylesin.

KAYNAK:

- Mehmet Ali Uz, “Sezer, Nuri Ahmet”, Konya Ansiklopedisi, C. 8, s. 69.
Anonim, “Dr. Ahmet Sezer Hayatını Kaybetti”, Merhaba, 5 Eylül 2016.
Anonim, “Sezer Ailesinin Acı Günü”, Memleket, 5 Eylül 2016.